

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo dvě

Jeff Pippenger

2025-12-02

Číslo dvě

„S vroucí touhou vyhlížím dobu, kdy se události dne Letnic zopakují s ještě větší mocí, než tomu bylo tehdy. Jan říká: ‚Viděl jsem jiného anděla sestupovat z nebe, který měl velikou moc; a země byla ozářena jeho slávou.‘ Potom, jako v době Letnic, uslyší lidé pravdu, která k nim bude promlouvána, každý ve svém vlastním jazyce.

„Bůh může vdechnout nový život každé duši, která si upřímně přeje Mu sloužit, a může se dotknout rtů živým uhlíkem z oltáře a způsobit, aby se staly výmluvnými v Jeho chvále. Tisíce hlasů budou naplněny mocí zvěstovat podivuhodné pravdy Božího slova. Koktavý jazyk bude rozvázan a bázlivi budou posílení, aby odvážně vydávali svědectví pravdě. Kéž Pán pomůže svému lidu očistit chrám duše od každého poskvrnění a zachovat si s Ním tak těsné spojení, aby se mohli stát účastníky pozdního deště, až bude vyliť.“ Review and Herald, 20. července 1886.

Letnice, jsou-li chápány jako svátek Hospodinův, nelze oddělit od Pesachu, svátku nekvašených chlebů, oběti prvotin a svátku týdnů. Letnice jsou časovým obdobím, ačkoli jsou také časovým bodem. Proto se nazývají „letniční období“. Toto období začalo Kristovou smrtí, pohřbem a vzkříšením. Po svém nanebevstoupení Kristus započal čtyřicet dní osobního vyučování, po nichž následovalo deset dní v horní místnosti, kde bylo dosaženo jednoty. 11. září započalo období, které končí nedělním zákonem ve Spojených státech. Tento nedělní zákon je představován dnem Letnic jako časovým bodem; časovým bodem, jemuž předcházelo časové období, které začalo 11. září. Od 11. září až do nedělního zákona se „letniční období“ opakuje.

Petr vysvětlil, že zázračný úkaz „jazyků jako z ohně“ nebyl opileckým blouzněním, nýbrž naplněním knihy Joelovy, protože proti poselství byla vznesena námitka. „Jazyky“ představují předávání poselství a oheň představuje Ducha svatého. Poselství Letnic představuje spojení božství (Bůh je stravující oheň) s lidskostí jazyka. Právě tak, jako Petr představuje sto čtyřicet čtyři tisíc v době pozdního deště, tak i hašteřiví Židé představují lid bývalé smlouvy, který je pomíjen právě v tom okamžiku, kdy padá pozdní déšť.

A všichni byli naplněni Duchem svatým a počali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvati. Přebývali pak v Jeruzalémě Židé, muži zbožní, ze všech národů pod nebem. Když se pak o tom rozesla zpráva, sešlo se množství a bylo uvedeno ve zmatek, protože každý z nich je slyšel mluvit svou vlastní řečí. I žasli všichni a divili se, řkouce jeden druhému: Hle, nejsou-li všichni tito, kteří mluví, Galilejští? Jak tedy slyšíme každý svou vlastní řeč, v níž jsme se narodili? Parthové a Médové a Elamité, i obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frygie a Pamfylie, Egypta a krajín Libye při Kyréně, i příchozí z Říma, Židé i novověrci, Kréťané i Arabové, slyšíme je mluvit svými jazyky o velikých

skutcích Božích. A všichni žasli a byli v rozpacích, říkajíce jeden druhému: Co to má znamenati? Jiní se jim posmívali a říkali: Jsou plni mladého vína. Tu Petr povstal s jedenácti, pozdvihl hlas a promluvil k nim: Muži judští a všichni, kteří přebýváte v Jeruzalémě, budiž vám toto známo a pozorně naslouchajte mým slovům: Tito totiž nejsou opilí, jak se domníváte, vždyť je teprve třetí hodina dne. Skutky 2,4–15.

Petr vykládá Letnice jako naplnění knihy Joel. Činí tak prorocky v době, kdy je zastoupen celý svět, neboť text uvádí, že posluchači přišli „ze všech národů pod nebem“. Dne 11. září byla země ozářena Kristovou slávou a potom znovu při nedělním zákonu bude sto čtyřicet čtyři tisíc dokonale odrážet Kristovu slávu, až budou vyzdviženi jako korouhev před celým světem. Letniční období začalo 11. září a končí při nedělním zákonu.

„Nikdo z nás nikdy neobdrží Boží pečeť, dokud budou na našem charakteru byt i jen jediná poskvrna či skvrna. Je ponecháno na nás, abychom napravili vady svého charakteru a očistili chrám duše od každého poskvrnění. Potom na nás sestoupí pozdní déšť, jako raný déšť sestoupil na učedníky v den Letnic.

„Příliš snadno se spokojíme se svými dosaženými výsledky. Cítíme se bohatí a rozmnožení statky a nevíme, že jsme ‚bídni, ubozí, chudí, slepí a nazí‘. Nyní je čas dbát napomenutí Pravého Svědka: ‚Radím ti, abys ode Mne koupil zlato přetavené v ohni, abys zbohatl; a bílé roucho, abys byl oděn a neukázala se hanba tvé nahoty; a pomaž svou zrak masťou na oči, abys viděl.‘ ...“

„Právě nyní musíme zachovat sebe i své děti neposkvrněné od světa. Právě nyní musíme vyprat roucha svého charakteru a vybít je v krvi Beránkově. Právě nyní musíme přemoci pýchu, vášeň a duchovní lenivost. Právě nyní se musíme probudit a vynaložit rozhodné úsilí o souměrnost charakteru. ‚Dnes, uslyšíte-li jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.‘ Nacházíme se ve svrchované tísnivé situaci, čekáme a bdíme na zjevení našeho Pána. Svět je v temnotě. ‚Vy však, bratří,‘ praví Pavel, ‚nejste ve tmě, aby vás ten den přikvapil jako zloděj.‘ Vždyť Božím záměrem je vždy přivádět světlo z temnoty, radost ze zármutku a odpočinutí z únavy pro čekající a toužící duši.“

„Co děláte, bratří, ve velkém díle přípravy? Ti, kdo se spojují se světem, přijímají světskou formu a připravují se na znamení šelmy. Ti však, kdo nedůvěřují sobě, kdo se pokořují před Bohem a očisťují své duše poslušností pravdě, přijímají nebeskou formu a připravují se na pečeť Boží na svých čelech. Až vyjde nařízení a bude vtisknuta pečeť, jejich charakter zůstane čistý a neposkvrněný na věčnost.“

„Nyní je čas k přípravě. Pečeť Boží nebude nikdy vložena na čelo nečistého muže ani ženy. Nebude nikdy vložena na čelo ctižádostivého muže či ženy milujících svět. Nebude nikdy vložena na čelo mužů ani žen s falešným jazykem nebo lstivým srdcem. Všichni, kdo přijmou pečeť, musejí být před Bohem bez poskvrny — způsobilí pro nebe. Jděte kupředu, moji bratři a sestry. Mohu nyní o těchto bodech psát jen stručně a pouze upozornit na nezbytnost přípravy. Zkoumejte Pisma sami, abyste porozuměli děsivé vážnosti přítomné hodiny.“ Testimonies, svazek 5, 214, 216.

Zde sestra Whiteová ztotožňuje Letnice s určitým časovým bodem a uvádí je do souladu se zákonem o neděli ve Spojených státech, „když vyjde výnos“. Ačkoli však označuje zákon o neděli i Letnice za určitý časový bod, její poselství vyzývající k přípravě vymezuje období, které zákonu o neděli předchází a které je předobrazeno obdobím Letnic. Zákon o neděli je zkouškou soboty sedmého dne a období od 11. září až do zákona o neděli lze označit jako symbolický „den přípravy Hospodinovy“. Příprava předchází zkoušce.

„Pozdní déšť spočine na“ sto čtyřiceti čtyřech tisících právě „tak, jako raný déšť spočinul na učednících v den Letnic.“ Období znázorněné jako letniční čas započalo pokropením, když se Kristus vrátil po svém nanebevstoupení.

A když to pověděl, dechl na ně a řekl jim: Přijměte Ducha Svatého. Jan 20,22.

Jeho dech zprostředkovává Ducha Svatého a právě dech vytváří zvuk slov. Ježíš je Slovo a jeho dech zprostředkovává Ducha Svatého skrze udělení jeho slova. Dech je tím, co přivedlo Adamovo tělo k životu, a dech je tím, co přivádí k životu Ezechielovo vojsko vzkříšených mrtvých suchých kostí.

„Kristův čin, když na své učedníky dechl Ducha svatého a udělil jim svůj pokoj, byl jako několik kapek před hojným deštěm, jenž měl být dán v den Letnic.“ Spirit of Prophecy, svazek 3, 243.

Na počátku letničního období Kristův „dech“ udělil učedníkům Ducha Svatého, avšak někteří pochybovali.

Tomáš, jeden z dvanácti, zvaný Didymus, však nebyl s nimi, když přišel Ježíš. Ostatní učedníci mu tedy řekli: Viděli jsme Pána. On jim však řekl: Jestliže neuvidím na jeho rukou rány po hřebecích a nevložím svůj prst do ran po hřebecích a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím. Jan 20,24.25.

Letniční období zahájilo dobu „zkoušky“, počínaje dechem Kristovým a Tomášovým sporem pochybnosti. Tomášův spor na počátku předobrazuje spor Židů na konci letničního období. Kristus na počátku udělil učedníkům své slovo a Ducha Svatého a učedníci na konci letničního období udělili slovo a Ducha Svatého světu.

Dílo, které Kristus vykonal, když dechl na učedníky, bylo druhým svědectvím o téměř díle, které právě vykonal s učedníky na cestě do Emauz.

A stalo se, že když spolu rozmlouvali a uvažovali, sám Ježíš se k nim přiblížil a šel s nimi. Ale jejich oči byly zadrženy, aby ho nepoznali. ...

I řekl jim: Ó bláhoví a váhavého srdce k víře ve všechno, co mluvili proroci! Což neměl Kristus toto trpět a tak vejít do své slávy? A počav od Mojžíše a ode všech proroků vykládal jim ve všech Písmech to, co se na něho vztahovalo. I přiblížili se k vesnici, kam šli; a on činil, jako by chtěl jít dále. Ale oni ho přinutili a řekli: Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se již nakhýlil. I vešel, aby zůstal s nimi. A stalo se, když s nimi stoloval, vzal chléb, požehnal jej, lámal a podával jim. Tu se jim otevřely oči a poznali ho; ale on jim zmizel z očí. I řekli jeden

druhému: Což nehořelo naše srdce v nás, když s námi mluvil na cestě a když nám otvíral Písma? Lukáš 24,15.16.25–32.

Právě tak jako Ježíš v Emauzích „usedl k jídlu“, jedl poté i s učedníky. V obou případech je znázorněno jedení. Společně ukazují, že počátek letničního období je vyznačen dechem Ducha svatého a také jedením. Úvodní události vyvolávají spor mezi třídou, která věří, a třídou, která pochybuje. Jedení, udělení Ducha svatého i otevření Písem zahrnují skutečnost, že Kristus započal své vyučování „Mojžišem a všemi proroky“. Kristovo učení bylo sdělováno tím, že vzal prorockou linii Mojžiše a uvedl ji do souladu s liniemi všech proroků, tu trochu a tam trochu.

Dne 11. září zavál dech čtyř větrů z Ezechiele na mrtvé suché kosti třicáté sedmé kapitoly. V oné době, jak je to předobrazeno andělem, který sestoupil 11. srpna 1840 a zmocnil poselství prvního anděla, sestoupil anděl ze Zjevení osmnáct s poselstvím, které musí být snědno, právě tak jako učedníci jedli na počátku letničního období. Tomášova neochota uvěřit ukazuje, že když je poselství představeno, je vyznačeno třibení.

Když se hovoří o pádu Dvojčat 11. září, je nám řečeno, že Pán povstal, aby „mocně otrásl národy“. Je důležité pamatovat, že „otřesení“ mezi Božím lidem je způsobeno těmi, kdo bojují proti poselství pravdy. Existují „otřesy“, které jsou vnější, avšak vnitřní otřesy v církvi nastávají v prostředí, kde je předkládáno určité poselství.

„Ptala jsem se na význam onoho třibení, které jsem viděla, a bylo mi ukázáno, že bude způsobeno přímým svěděním, vyvolaným radou Pravého Svědka Laodicejským. To zapůsobí na srdce toho, kdo je přijme, a povede jej k tomu, aby vyvýšil prapor a hlásal přímou pravdu. Někteří toto přímé svědectví nesnesou. Povstanou proti němu, a právě to způsobí třibení mezi Božím lidem.“

„Viděla jsem, že svědectví Pravého Svědka nebylo ani z poloviny uposlechnuto. Slavnostní svědectví, na němž závisí osud církve, bylo lehce váženo, ne-li zcela pominuto. Toto svědectví musí působit hluboké pokání; všichni, kdo je skutečně přijmou, je uposlechnou a budou očištěni.“ Early Writings, 271.

Vnitřní „otřásání“ je způsobeno těmi, kdo se stavějí na odpor předkládání laodicejského poselství. Sestra Whiteová ztotožňuje poselství Jonese a Waggonera z roku 1888 s laodicejským poselstvím.

„Poselství, které nám bylo dáno skrze A. T. Jonese a E. J. Waggonera, je Božím poselstvím laodicejské církvi, a běda každému, kdo se hlásí k víře v pravdu, a přece neodráží k druhým paprsky dané od Boha.“ The 1888 Materials, 1053.

Odpor vůči laodicejskému poselství vyvolává otřes a sestra Whiteová ztotožňuje poselství roku 1888 se sestoupením anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly.

„Neochota vzdát se předpojatých názorů a přijmout tuto pravdu ležela u základu značné části odporu projeveného v Minneapolis proti Pánovu poselství skrze bratry Waggonera a Jonese. Tím, že satan podnítil tento odpor, podařilo se mu z velké míry zadržet před naším lidem zvláštní moc Ducha svatého, kterou jim Bůh toužil udělit. Nepřítel jim zabránil získat onu účinnost, která mohla být jejich při nesení pravdy světu, tak jako ji apoštolové hlásali po dni

Letnic. Světlu, které má svou slávou ozářit celou zemi, bylo kladeno na odpor a jednáním našich vlastních bratří bylo ve velké míře zadrženo před světem.“ Poselství vybraných spisů, kniha 1, 235.

Tomášova pochybnost na počátku letničního období, předobraz vzpoury proti poselství, které přišlo v den Letnic, byla předobrazem otřesení, k němuž došlo, když se vedení adventismu sedmého dne postavilo a odporovalo poselství laodicejské církvi, jak je roku 1888 předložili Jones a Waggoner. Roku 1888 sestoupil mocný anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly, aby ozářil zemi svou slávou, avšak z velké části kvůli neochotě těchto vůdců odložit předem utvořené názory se opakovala vzpoura Kórácha, Datana a Abírama. Tomáš, Židé o Letnicích, Kórachova vzpoura v době Mojžíšově, vzpoura roku 1888 — to vše je předobrazem 11. září, kdy podle Jóele měla být zatroubena polnice. Tato polnice byla podle Izajáše zatroubena, aby byly označeny hříchy Božího lidu, a tak předobrazovala rok 1888 a poselství Laodiceji. Jeremjášův strážný, jenž troubí na polnici k návratu na „staré stezky“, je v souladu s Izajášem, který pozvedá svůj hlas jako polnici. Jeremjášovi strážní jsou Chabakukovými strážnými, kteří kladou otázku, jaké bude jejich postavení v rozepři či debatě jejich dějin?

Postavím se na svou stráž a budu stát na věži a budu vyhlížet, abych viděl, co mi řekne a co odpovím, až budu kárán. Abakuk 2,1.

Slovo „napomenut“ znamená „pokárán nebo s ním bylo vedeno pře“ a naznačuje otázku, neboť následující verš poskytuje odpověď.

I odpověděl mi Hospodin a řekl: Zapiš to vidění a vyryj je zřetelně na desky, aby ten, kdo je čte, mohl běžet. Habakuk 2,2.

„Rozprava“ neboli otrášení, které započalo v naplnění milleritských dějin, bylo poselství Williama Millera a jeho pravidel prorockého výkladu proti teologům protestantismu. Rozprava v milleritských dějinách začala potvrzením milleritského poselství dne 11. srpna 1840, když sestoupila osoba „nikoli menší než Ježíš Kristus“ s malou knížkou, kterou měl Jan vzít a sníst. Spor strážných z Abakuka, pochybnosti Tomáše, vzpoura roku 1888, vzpoura Kórachova, spor o opilství o Letnicích — to vše vydává svědectví o rozpravě, která začala 11. září. Předmětem sporu, o němž se vede rozprava, je poselství pozdního deště, které začalo krápat 11. září.

Odpověď v Abakukovi, která vedla millerity k vytvoření tabule roku 1843, souvisí s rozvojem dvou tříd ctitelů, představovaných Kórachem a jeho druhy proti Mojžíšovi; Tomášem a ostatními učedníky; židovským tvrzením o opilství o Letnicích; vedením adventismu v roce 1888; protestanty proti milleritům v roce 1844 a pošetilými a moudrými pannami dne 22. října 1844.

Dne 11. září Kristus vdechl svým učedníkům Ducha Svatého jako několik kapek před plným vylitím při nedělním zákonu. Poté jim otevřel mysl k prorockému poselství a začal „řádek za řádkem“ u Mojžíše tím, že tyto učedníky vedl zpět k Jeremjášovým starým stezkám, kde byli pomazáni, aby troubili na výstražnou polnici. Kristův dech při 11. září vyšel ze čtyř větrů Ezechiele a Jana a bylo to poselství Laodiceji, totiž „přímé svědectví“, které působí otřes, když je mu odporováno. Rok 1888 je předobrazem vzpoury Kórácha, Dátana a Abírama, neboť odmítáno

nebylo pouze poselství, nýbrž i vyvolení strážci, kteří dávali polnici určitý zvuk.

Sestra Whiteová napsala, že „otřesení, které jsem viděla“, „bude způsobeno přímým svěděním, vyvolaným radou Pravého Svědka Laodicejským“. Poselství z roku 1888 bylo tímto přímým svěděním a jak rok 1888, tak i 11. září označují sestup anděla ze Zjevení osmnáct.

„Naším sborům a institucím musí být vydáno přímé svědectví, aby probudilo spící.“

„Když se slovu Páně věří a je posloucháno, bude docházet k pevnému pokroku. Nyní poznejme svou velikou potřebu. Pán nás nemůže použít, dokud nevdechne život suchým kostem. Slyšela jsem tato slova: „Bez hlubokého působení Ducha Božího na srdce, bez jeho životodárného vlivu, se pravda stává mrtvou literou.““ Review and Herald, 18. listopadu 1902.

Dne 11. září dosáhlo laodicejské poselství svého dokonalého naplnění, když začalo zaznívat poslední volání k někdejšímu lidu Boží smlouvy. Tehdy sestra Whiteová poznamenává: „Naším sborům a institucím musí být nesené přímé svědectví, aby byli probuzeni ti, kdo spí.“ Laodicejské poselství začalo, když anděl ze Zjevení osmnáct sestoupil dne 11. září, což znamená, že dne 11. září bylo a je poselstvím laodicejským adventistům sedmého dne „probudte se“. Joel v pátém verši první kapitoly přikázal opilecům, aby se probudili. 11. září označuje příchod závěrečného období zkoušky pro adventismus a představuje Joelův příkaz procitnout. Počátek letničního období začíná probuzením Božího lidu dne 11. září a končí naplněním podobenství o deseti pannách těsně před nedělním zákonem.

Probuzení při 9/11 je výzvou pro poslední generaci smluvního lidu, který se nachází v odpadlictví. Probuzení těsně před nedělním zákonem uzavírá dveře dřívějšímu smluvnímu lidu. Počátek i konec jsou totožné a v červenci 2023 byli dva svědkové ze Zjevení jedenácté kapitoly probuzeni ke vzpouře předpovědi z 18. července 2020. Prostřední probuzení je znázorněno vzpourou, což označuje 9/11 jako první písmeno hebrejské abecedy, 18. červenec 2020 jako třinácté písmeno a nedělní zákon jako dvacáté druhé a poslední písmeno hebrejské abecedy. Dvacáté druhé písmeno představuje spojení božství s lidstvem, které je dovršeno v posledním z těchto tří probuzení.

Pán „vdechuje život suchým kostem“ v 9/11, právě tak jako na počátku letničního období vdechl učedníkům Ducha Svatého. Učedníci po Jeho nanebevstoupení představují ty, kdo přijali Ducha Svatého a jimž se poté otevřelo porozumění prorockému Slovu skrze metodologii „řádek za řádkem“. Přijetí Ducha Svatého se událo při jídle, neboť duchovně jíst vyžaduje, abyste jedli tělo a pili krev Ježíše, který je Slovem.

Vzbouřenci, kteří se připojili ke Kórachovi, Dátanovi a Abíramovi, představují (stejně jako vedení adventismu v roce 1888) třídu těch, kdo působí otřesení tím, že se stavějí proti poselství trouby, jež označuje hříchy Božího lidu, a zároveň vyzývají k návratu ke starým stezkám, k základním pravdám představovaným „sedmi časy“ z Leviticu dvacet šest. Trouba volá jak k probuzení, tak k reformaci. První z Millerových prorockých klenotů, a zároveň první, který adventismus odmítl, představuje počátek i závěr milleritského hnutí. Počátek i závěr poselství prvního anděla, jak je hlásali millerité, jsou vyznačeny Mojžíšovými „sedmi časy“. Na počátku bylo přijato, na konci bylo odmítnuto. V důsledku tohoto odmítnutí představuje Ezechiel adventismus jako údolí

mrtvých suchých kostí. Období od roku 1863 až po nedělní zákon ve Spojených státech je podle Izajáše dvacet dva údolím vidění, avšak podle Ezechiela je údolím mrtvých suchých kostí. Obě tato prorocká údolí se shodují s Jóelovým údolím Jozafata, které Jóel rovněž označuje jako údolí rozhodnutí.

S těmito pojmy na místě lze položit otázku, jak se stalo, že se při 11. září kniha Joele stala poselstvím, které Petr označil o Letnicích? V následujících článcích se pokusíme tyto pojmy objasnit.

„(Napsáno 5. listopadu 1892 z Adelaide v Jižní Austrálii „Drahému synovci a neteři, Frankovi a Hattie [Beldenovým].““

„Budete-li osvíceni Duchem svatým, uvidíte veškerou tu ničemnost v Minneapolis takovou, jaká je, jak na ni pohlíží Bůh. Jestliže vás již nikdy v tomto světě neuvidím, buďte ujištěni, že vám odpouštím zármutek, trápení a břemeno duše, které jste na mne bez jakékoli příčiny uvalili. Ale pro dobro vaší duše, pro toho, který za vás zemřel, chci, abyste své bludy rozpoznali a vyznali. Skutečně jste se spojili s těmi, kdo odporovali Duchu Božímu. Měli jste všechny důkazy, které jste potřebovali, že Pán působil skrze bratry Jonese a Waggonera; avšak světlo jste nepřijali; a po citech, jimž jste popouštěli uzdu, po slovech, jež byla vyslovena proti pravdě, jste nebyli ochotni vyznat, že jste jednali nesprávně, že tito muži měli poselství od Boha a že jste zlehčili jak poselství, tak posly.

„Nikdy předtím jsem mezi naším lidem neviděla tak pevné sebeuspokojení a takovou neochotu přijmout a uznat světlo, jaká se projevila v Minneapolisu. Bylo mi ukázáno, že ani jeden z těch, kteří chovali ducha projeveného na tomto shromáždění, již znovu nebude mít jasné světlo, aby rozeznal drahocennost pravdy, jež jim byla seslána z nebe, dokud nepokoří svou pýchu a nevyznají, že nebyli vedeni Duchem Božím, nýbrž že jejich mysl i srdce byly naplněny předsudky. Pán k nim toužil přiblížit se, požehnat jim a uzdravit je z jejich odpadlictví, ale nechťeli naslouchat. Byli vedeni tímž duchem, který podněcoval Kóracha, Datana a Abírama. Tito muži Izraele byli odhodláni odporovat každému důkazu, který by prokázal, že se mýlí, a setrvali stále dál na své cestě odcizení, až bylo mnohých svedeno, aby se s nimi spojili.“

„Kdo to byli? Ne slabí, ne nevědomí, ne neosvícení. V oné vzpouře bylo dvě stě padesát knížat, proslulých v shromáždění, mužů věhlasných. Jaké bylo jejich svědectví? ‚Všechno shromáždění, každý jeden z nich, jsou svatí, a Hospodin je uprostřed nich; proč se tedy vyvyšujete nad shromáždění Hospodinovo?‘ [Nu 16,3]. Když Kórach a jeho společníci zahynuli pod Božím soudem, lid, který svedli, v tomto zázraku nespátřil ruku Hospodinovu. Celé shromáždění následujícího rána obvinilo Mojžíše a Árona: ‚Vy jste zabili lid Hospodinův‘ [verš 41], a na shromáždění dolehla rána a zahynulo více než čtrnáct tisíc.“

„Když jsem zamýšlela opustit Minneapolis, postavil se vedle mne anděl Páně a řekl: ‚Nikoli; Bůh má pro tebe na tomto místě dílo, které máš vykonat. Lid opakuje vzpouru Kórachovu, Datanovu a Abíramovu. Postavila jsem tě na tvé náležité místo, které ti ti, kdo nejsou ve světle, neuznají; nebudou dbát na tvé svědectví; ale já budu s tebou; má milost a má moc tě budou podpírat. Nepohrdají tebou, nýbrž posly a poselstvím, které posílám svému lidu. Projevili pohrdání slovem Hospodinovým. Satan oslepil jejich oči a převrátil jejich úsudek; a pokud

každá duše nebude činit pokání z tohoto svého hříchu, z této neposvěcené nezávislosti, která uráží Ducha Božího, budou chodit v temnotě. Odstraním svícen z jeho místa, jestliže nebudou činit pokání a neobráti se, abych je mohl uzdravit. Zatemnili svůj duchovní zrak. Nechtěli, aby Bůh zjevil svého Ducha a svou moc; neboť mají ducha posměchu a odporu vůči mému slovu. Lehkovážnost, povrchnost, žertování a vtipkování se denně provozují. Neukládali si do srdce, aby mě hledali. Chodí ve jiskrách, které sami roznítily, a nebudou-li činit pokání, ulehnu v zármutku. Tak praví Hospodin: Stůj na stanovišti své povinnosti; neboť já jsem s tebou a neopustím tě ani tě nezanechám.' Těchto slov od Boha jsem se neodvážila nedbat.“

„V Battle Creeku zářilo světlo v jasných, pronikavých paprscích; ale kdo z těch, kteří se podíleli na shromáždění v Minneapolis, přišel ke světlu a přijal bohaté poklady pravdy, které jim Pán seslal z nebe? Kdo kráčel krok za krokem s Vůdcem, Ježíšem Kristem? Kdo plně vyznal svou mylnou horlivost, svou slepotu, své žárlivosti a zlá podezření, své vzdorování pravdě? Nikdo; a protože tak dlouho zanedbávali uznat světlo, zůstalo daleko za nimi; nerostli v milosti a v poznání Krista Ježíše, našeho Pána. Nepřijali potřebnou milost, kterou mohli mít a která by z nich byla učinila silné muže v náboženské zkušenosti.“

„Postoj zaujatý v Minneapolis byl zjevně nepřekonatelnou překážkou, která je ve značné míře uzavřela mezi pochybovače, tazatele, mezi ty, kdo odmítají pravdu a moc Boží. Když přijde další krize, ti, kdo tak dlouho odolávali důkazům vršeným na důkazy, budou znovu vyzkoušeni v bodech, v nichž tak zjevně selhali, a bude pro ně těžké přijmout to, co je od Boha, a odmítnout to, co pochází od mocností temnoty. Proto je jejich jedinou bezpečnou cestou kráčet v pokoře a činit přímé stezky pro své nohy, aby chromý nebyl vyvrácen z cesty. Zcela rozhodující je, s kým se stýkáme, zda s muži, kteří chodí s Bohem a věří Mu a důvěřují Mu, nebo s muži, kteří následují svou domnělou moudrost a chodí ve jiskrách vlastního rozdělení.“

„Čas, péče a práce potřebné k tomu, aby byl zmařen vliv těch, kteří působili proti pravdě, představovaly strašlivou ztrátu; neboť jsme mohli být ve duchovním poznání o léta napřed; a k církvi mohlo být připojeno velmi, velmi mnoho duší, kdyby ti, kdo měli chodit ve světle, pokračovali v poznávání Hospodina, aby poznali, že jeho vycházení je připraveno jako jítro. Když však musí být vynakládáno tolik práce přímo v církvi, aby byl zmařen vliv pracovníků, kteří stáli jako žulová zeď proti pravdě, kterou Bůh posílá svému lidu, svět zůstává v poměrně temnotě.“

„Bůh zamýšlel, aby povstali strážci a sjednocenými hlasy vyslali rozhodné poselství, aby trubka vydala určitý zvuk, takže by se všichni lidé mohli ihned postavit na své místo povinnosti a sehrát svůj díl ve velikém díle. Tehdy by mocné, jasné světlo onoho jiného anděla, který sestupuje z nebe a má velikou moc, naplnilo zemi svou slávou. Jsme o léta pozadu; a ti, kdo stáli v zaslepenosti a bránili postupu právě onoho poselství, které Bůh zamýšlel, aby z minneapolského shromáždění vyšlo jako hořící lampa, potřebují pokořit svá srdce před Bohem a uvidět i pochopit, jak bylo dílo zdržováno jejich zaslepeností mysli a zatvzřelostí srdce.“

„Hodiny byly promarněny hašteřením o maličkosti; zlaté příležitosti byly zmařeny, zatímco nebeské poslové byli zarmoucení a netrpěliví pro ten odklad. Duch svatý — tak málo bylo ocenění jeho hodnoty i nezbytnosti, aby jej přijala každá duše. Ti, kdo toto nebeské obdarování přijmou, vyjdou oděni zbrojí spravedlnosti, aby bojovali za Boha. Budou dbát na Pánovo

vedení a budou Mu naplnění vděčností za jeho milosrdenství. Avšak na mnohých, mnohých místech a při mnohých, mnohých příležitostech by bylo možno pravdivě říci, jako se za dnů Kristových říkalo o těch, kdo se prohlašovali za Boží lid, že pro jejich nevěru nemohlo být vykonáno mnoho mocných činů. Mnozí, kteří byli spoutáni pouty temnoty, požívali vážnosti proto, že je Bůh použil, a jejich nevěra vzbudila pochybnosti a předsudky proti poselství pravdy, které se nebeští andělé snažili sdělit skrze lidské nástroje — ospravedlnění z víry, Kristovu spravedlnost.“ The 1888 Materials, 1066–1070.